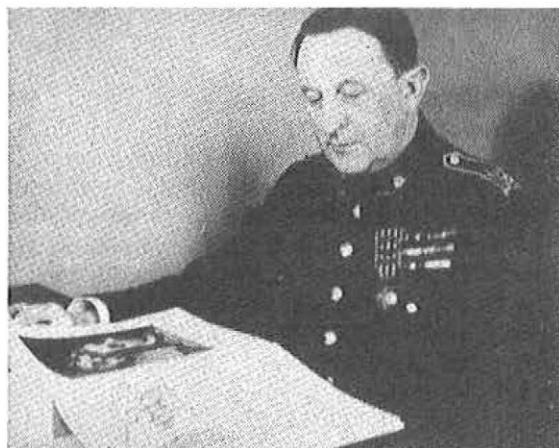

Generál šéf zdravotnictva in memoriam MUDr. Vladimír HAERING

* 24. června 1882 Benešov u Prahy

† 6. listopadu 1942 Hammeln

Za první světové války bylo věru štěstím pro československé dobrovolníky na Rusi, že řízení vojenského a válečného zdravotnictví bylo v rukách právě tak zdatných jedinců, jako byl MUDr. Vladimír Haering.

Patřil mezi první abiturienty benešovského gymnázia z roku 1901. Následujících šest let věnoval studiu na lékařské fakultě Univerzity Karlovy, kde 24. února 1908 získal akademický titul doktora veškerého lékařství. Avšak již krátce poté upozornil na sebe odborný svět

svými schopnostmi na chirurgickém oddělení Vinohradské nemocnice. Odtud pak odešel do Slezské Ostravy, kde se jako chirurgický primář ujal vedení městské nemocnice. Mezitím se v průběhu balkánské války zúčastnil od září 1912 do ledna 1913 výpravy českých lékařů do Srbska, aby pracoval v nemocnici v Bělehradě pod vedením profesora MUDr. Rudolfa Jedličky.

Tehdejší české nadšení pro srbský osvobozovací zápas bylo však jen preludiem vrcholného vypětí národního cítění českého národa za první světové války.

Doktor Haering nastoupil vojenskou službu u 81. pěšího pluku rakousko-uherské armády, se kterým už v srpnu 1914 odjel na východní frontu. Se svým lazaretem se však velmi brzy (9. září 1914) dostal do ruského zajetí. Ihned se hlásil do vznikající České družiny, avšak lékařskou službu mohl zatím vykonávat jen v ruských vojenských nemocnicích v Kyjevě, Penze, Vjatce. Teprve v létě 1916 přešel do svazku československých spolků na Rusi a okamžitě se věnoval zdravotním otázkám v Kyjevě. Ovšem v bitvě u Zborova jako náčelník zdravotní služby právěho bojového úseku již poskytl první pomoc zraněným Čechoslovákům.

Během ústupu zreorganizoval a vybudoval z titulu své nové funkce hlavního lékaře I. divizní lazaret 1. československé husitské divize, se kterou převezl

nemocné a raněné do Tambova, kde získal vším potřebným vybavený zdravotní vlak. V následných bojích proti bolševikům v Čeljabinsku organizoval zdravotní službu, založil nemocnici pro 600 raněných a koncem roku 1918 se stal zdravotním náčelníkem Československého vojska na Rusi.

Úkol, jehož se ujal, nebyl malý: **zorganizovat zdravotní službu pro armádu ohroženou nejrůznějšími epidemiemi na obrovských prostorách a v nezvyklých podnebních podmínkách, a to při nedostatku kvalifikovaných lékařů, léků, zdravotního materiálu i dopravních prostředků.** I tento úkol však úspěšně zvládl. Svě zkušenosti zaznamenal v publikaci Zdravotnictví v československém vojsku na Rusi.

(Snad tomu napomohlo i kouzlo jeho osobnosti. Mluvila za něho jeho tvář, mužně utvářená svými ostře a přec jemně řezanými rysy a srdečnost. Okouzloval i jeho hlas, většinou přítichlý, i když udílel rozkaz, a ovšem také jeho humor a vtip, kterým každý styk zdůvěrnil a do něhož se sice občas ozvala i ironie, která však nekousala, ale pobízela, a dobře snesla oplátku.)

Do vlasti se vrátil 17. června 1920 v hodnosti plukovníka. Ministerstvem národní obrany byl potom přidělen k Červenému kříži, kde vedl sociálně zdravotní službu a jako chirurg řídil sanatorium Československého Červeného kříže v Praze II. Dnem 1. května 1928 byl jmenován do hodnosti generála zdravotní služby. Později se stal místopředsedou Čs. Červeného kříže, předsedou Vojensko-zdravotnického poradního sboru, členem správního výboru Československé ochrany matek a dětí, dále předsedou porodnice této organizace a mimo to zastával řadu dalších významných funkcí. Nastala léta jeho plodné, poctivé, nehluché práce.

Když se na prahu tísnivých událostí v roce 1938 dr. Alice Masaryková vzdala předsednictví Čs. Červeného kříže, zaujal její místo právě MUDr. Haering. Po německé okupaci ovšem musela být likvidována i československá organizace Červeného kříže. Tehdy podle pokynů Obrany národa začal zdravotnické zásoby rozptylovat na různá místa, aby ve vhodné chvíli posloužily národní revoluci. Financí pak využil k podporám vězňů a rodin obětí gestapa. Sám však byl již 6. února 1940 zatčen gestapem a následně odsouzen k mnohaletému žaláři, kde podlehl utrpení jako mnoho jiných českých vězňů...

PhDr. Zdeněk Vališ